

[Ib Christensen]

klart af de oplysninger, vi har fået både i udvalget og her, men navnlig da i udvalget, at der bliver tale om et EF-arrangement af betydelig integrationistisk karakter og med betydeligt herredømme fra EFs side med hensyn til, om man følger de økonomisk-politiske forskrifter, som EF ønsker fulgt. Derfor synes jeg, at folketinget så snart som muligt må have en forespørgselsdebat om disse ting, og det har mit parti blandt andre da også taget initiativ til. Det er blevet sagt, at dette er den største afgørelse i EF-sammenhæng siden 1972, og hvis det er rigtigt, så bør det i hvert fald frem i salen, hvad der er tale om – reelle, faktiske politiske bindinger for Danmark med hensyn til, hvilken økonomisk politik vi skal følge.

Statsministeren benægtede, at regeringen ligger underdrejet, og et af de argumenter, som statsministeren kom med, var, at når nu uddannelsesstøtten først skal revideres i 1980, så er der jo masser af tid, så gør det jo sådan set ikke noget, at man tager den med ro, for det skal først ske i 1980. Ja men hvem er det, der har bestemt, at uddannelsesstøtten først skal revideres i 1980? Det er jo regeringen. Først beslutter regeringen altså at udskytte en revision af uddannelsesstøtten af forskellige grunde, skønt det er meget tiltrængt, at de uddannelsessøgende får bedre vilkår, og når man så bliver kritiseret for, at man ligger underdrejet på en række områder, også dette, ja, så henviser man til, at det først er i 1980, der skal revideres. Det skyldes altså regeringens egen beslutning.

Hr. Camre beskæftigede sig med det andet flertal, og der er også andre ordførere fra de socialistiske partier, der har udtalt sig i den retning. Jeg kan kun bekræfte, at det aldrig har været meningen med et andet flertal, at det skulle danne et regeringsalternativ overhovedet. Vi er da også klar over, at på EF-området vil socialdemokratiet beklægeligvis ikke følge vore råd, men går i realiteten ind for den fortsatte udbygning af EF med alt, hvad det indebærer. Det, der var tale om, var, at vi på det skattepolitiske, det jordpolitiske og det boligpolitiske område og enkelte andre områder tilbød regeringen en flertalsmulighed på grundlag af udspil, som den tidligere regering selv var kommet med. Det er det, hr. Camre overhovedet ikke diskuterede, og det forstår jeg godt han ikke gjorde, men det er jo det, der er kendsgerningerne.

Jeg vil gerne sige til sidst, at der er fire tunge krabater tilbage, som vi ikke har fået meget at vide om, eller som vi rettere sagt ikke har fået noget at vide om, stort set, i denne debat.

Den ene er de finanspolitiske konsekvenser af dette finanslovsforslag. Kommer der en ny afgiftsbuket, og hvor stor bliver den? Efter al sandsynlighed vil der komme en stor afgiftsbuket næste år. Vi har ikke fået afsløret nogen planer herom, men skal man neddæmpe betalingsbalanceunderskuddet, som regeringen ønsker det, så er det svært at se, hvordan man kommer uden om det med den politik, regeringen i øvrigt fører. Man kan måske forvente, at skatteskruen bliver drejet yderligere. Vi har ikke fået nogen antydninger derom, men det må være forventeligt, hvis regeringens ambitioner med hensyn til betalingsbalancen står ved magt. Jeg henviser til professor Gunnar Thorlund Jepsens udtalelser til Berlingske Tidende i dag.

En anden tung krabat er overenskomstforhandlingerne. Når regeringen kom til verden på, at nu skulle der føres en stram indkomstpolitik, så er det i og for sig forunderligt, at regeringen er så tilbageholdende, som den er. I og for sig skulle der ikke lyde kritik fra vores side af, at regeringen ikke blander sig i arbejdsmarkedets forhold, tværtimod, men da alle ved, at den alligevel vil gøre det, når tiden er inde, som det er blevet sagt, og da arbejdsmarkedets parter forventer det og oven i købet spiller op til det ved at true med arbejdsnedlæggelser både vedrørende EDB-centraler og vedrørende kraftværker, ja, så forekommer det mig nødvendigt, at regeringen kommer med et udspil. Men vi har intet hørt om hele den spegede – for ikke at sige den umådeligt tilspidsede – overenskomstsituation. Heller ikke dér har vi altså fået nogen opklaring.

Et tredje område, hvor der heller ikke er kommet nogen afsløringer, er værdistigningsafgiften, som altså blev udskudt for gud ved hvilken gang, og hvor uenigheden er stor. Den er betinget af det, man kalder en nul løsning på arbejdsmarkedet, som alle erkender er urealistisk, så vi ved ikke, om den kommer, men hvis den alligevel skulle komme, så vil den ikke få de tilsigtede virkninger med hensyn til at dæmpe og bremse, endsige stoppe jord- og ejendomsspekulationen, hvilket er en helt afgørende forudsætning for en til-